

— Кога е тѣй твоя работа остава, бае Тласко!

— Думай, що е?

— Да възлѣзешъ горѣ и щомъ видишь да излѣзе отъ стахтѣ на министра единъ англиганинъ, да трѣгнеши по дирижъ му и да ся научиши дѣ съди, какво прави, още ако можешъ и името му, съ едижъ рѣчь всичко; ама честно.

— На заповѣдитѣ ви, байно Гырджикъ. Но, слушай, какво щѣхъ да ти кажж: видѣхмы сега малко по напрѣдъ Поликарпа; послѣ видѣхмы като го тыкиххх въ мышхтѣ дупкж. Не знаешъ ли каква е работата? що има той съ кхххтѣ на *копоитѣ*?

— Туриххх ли го въ мышхтѣ дупкж? Азъ го невидѣхъ никагъвъ. Ама ще ся научж; азъ съмъ тука; небой ся. Иди сега тичишкомъ тамо дѣто ти казахъ. Очи четири, а уши осемъ; чули Тласко!

Тласко прѣкрачи сръдихтѣ сълѣж на министерството и очакваше да излѣзе лордътъ; който и не ся забави да излѣзе.

Тласко трѣгнж по стѣпкытѣ на чужденеца; а като го слѣдяше съгледа Гирджика като приказваше още съ Діамандж и съ Малама, и прѣди да излѣзе той минж по край Гирджика и го попыта:

— Дѣ ще тя намѣриж, бае Гырджикъ.

— На *Таксымгъ* утрѣ слѣдъ обѣдъ. Да ся поджбиши тамо като мрѣморъ и да мя чакашъ. До яворытѣ тамо!

Тласко направи знакъ на покорность и послушаніе и впу-снж ся по диригѣ на чужденеца, като ловско куче по диригѣ на сѣриж или кошутж.

Чужденецътъ си вѣрвѣше безъ никакво сумнѣніе; минж мостътъ и слѣдуваше полека-лека да възлиза къмъ Бей-оглу. Тамо като стигнж, влѣзе въ едно Европейско кафене и испи едно расхладително питіе. Послѣ зе въ рхцѣ единъ вѣстникъ и наченж да прочита като и пушаше въ сжщото врѣме.

Колко часа стоя вѣнъ та чака Тласко, ако да го пыташе